

De With, legende in polsstokverspringen, nam risico

'Soms geef ik nog een tip'

BENSCHOP • De PBH (Polsstok Bond Holland) bestaat 50 jaar. Het is zondag precies een halve eeuw geleden dat de eerste wedstrijd plaatsvond. AD belicht in een drieluik het jubileum. Vandaag: Aart de With.
PIETER VAN DER LAAN

Maar weinig sporters kunnen tippen aan de successen van Aart de With. De boerenzoon uit Polsbroekdam werd bij het polsstokverspringen liefst 16 keer nationaal kampioen. Zijn recordsprong (19.40 meter) uit 1991 hield tot acht jaar na zijn afscheid stand. Zijn hegemonie was het resultaat van aanleg, perfectie en gedrevenheid.

Het is ooit begonnen met een vaarboom van een schouw. Vanaf een bandenwagen sprong de 13-jarige Aart de With na een stevige aanloop met succes over een boerensloot. „Als ik meteen in het water was beland, had ik wellicht voor een andere sport gekozen. Maar het ging goed en ik vond het leuk. Het motiveerde me om verder te gaan met polsstokverspringen.”

Dat was in 1970, in de periode dat het Friese fierljeppen de Hollandse

« Ik ben benieuwd hoe ver ik met carbon was gekomen. Ik denk wel zo'n 21 meter.

Aart de With

polderjongens opeens in z'n greep nam. Er kwamen accommodaties met springschansen. Jongeren werden uitgedaagd om slootjes te temmen. Dat ging vaak gepaard met een nat pak, wat het schouwspel voor een breder publiek aantrekkelijk maakte. Ook de latere veelvoudig kampioen van Nederland landde soms met zijn snuit in de modder. „Met polsstokverspringen moet je risico nemen. Anders kom je letterlijk niet verder”, zegt hij in zijn fraaie woning in Benschop. „Ik had zeker aanleg voor de sport, maar ik werd ook door de wetten van de zwaartekracht tot de orde geroepen. Ik probeerde steeds op grote snelheid de stok zo hoog mogelijk te grijpen, om daarna naar de top te klimmen. Als de stok voorover boog, zette ik me af. Die techniek lijkt vanaf de kant misschien simpel, maar kostte in de praktijk

Aart de With: „Ik was gedreven en streefde naar perfectie.” FOTO MARTIN SHARROTT

Schoonvader van Jaco de Groot

BENSCHOP • „We hebben veel talent in Holland. Jaco de Groot uit Kamerik vind ik technisch heel goed. Hij zou met iets meer zelfvertrouwen de Friezen kunnen verslaan,” zei Aart de With aan de vooravond van het NK (zaterdag) waar De Groot inderdaad toesloeg. Hij gaf 'eeuwige rivaal' Bart Helmholt het nakijken. Bij de prijsuitreiking had

menig trainingsuurtje. Succes komt je niet aanwaaien. Ik was gedreven, serieus en streefde naar perfectie. Zo kon ik boven mezelf uitstijgen.” Zoals in 1991, toen De With in Linschoten als een adelaar door het luchtruim zweefde en pas na 19 meter en 40 centimeter in de zandbak plofte. Een nationaal record, dat pas in 2006 verbeterd werd door de Friese politieagent Bart

De Groot nog een verrassing in petto voor de omstanders: hij vroeg zijn vriendin Liesbeth de With, de dochter van Aart de With, ten huwelijk. Zij wil ook het huwelijksbootje in, zo bleek. Wanneer de bruiloft is, is nog onbekend. De Groot won dit seizoen met speels gemak het Hollandse klassement voor mannen in de topklasse.

Helmholt. „Ik had verwacht dat het record eerder zou sneuvelen, want fierljeppers gingen vaker trainen en hadden beter materiaal tot hun beschikking. Ik sprong eerst met een houten stok en daarna met aluminium. Nu is het allemaal carbon en de stok is langer. Ik ben benieuwd hoever ik destijds met dat carbon gekomen was. Ik denk dat ik wel zo'n 21 meter had gehaald.”

De administrateur van een woningcorporatie in Lopik nam in 1999 afscheid van zijn favoriete sportbeoefening. „Ik was 42 jaar oud, eigenlijk wel op leeftijd. De motivatie verdween op slag.”

AFSCHIEDSCADEAU

„Ik was met de Fries Rimmer Abma naar Japan geweest om - op uitnodiging - in Osaka demonstraties te geven. Toen ik terugkwam, had ik het gehad met het actieve polsstokverspringen. Achteraf was die reis een gepast afscheidscadeau,” blikt De With terug.

Hij is nog steeds rond de schansen te vinden. „Met het meetlint”, lacht hij. „Zo blijf ik toch betrokken. In het begin had ik wat moeite met de invulling. Aanvankelijk verbleef ik tussen de springers en later schoof ik op naar het publiek. Nu heb ik een soort middenweg gevonden, die me wel aanstaat. Ik kan tussendoor nog eens een springer motiveren of desgewenst een tip geven.”